Írta: Major Zoltán
2020. március 05. csütörtök, 09:12

Egy leány hozzámegy a Hollókirályhoz. A férjnek egy feltétele van: felesége hét éven keresztül nem lesheti meg őt, amint éjszakánként emberi alakot ölt. Azonban ezt az ifjú ara nem tudja betartani és a Hollókirály csapdába esik. Ahhoz, hogy kiszabadítsa, a feleségnek számos próbát teljesítenie kell. Első alkalommal rendez a Bóbitában Varsányi Péter, aki A hollókirály adaptált szövegét is jegyzi. A fiatal rendezővel a próbák során beszélgettünk többek közt az állatvőlegény-mesékről, a rendezői koncepcióról és a következő munkákról. (Fotók: Bóbita Bábszínház)

- Hogyan kerültél kapcsolatba a Bóbita Bábszínházzal?

- A Színház- és Filmművészeti Egyetemen (SZFE) végeztem színházi rendező-bábrendező szakirányon, és még az ottani tanulmányaim alatt volt szerencsém a békéscsabai Bábos Drámaíró Versenyen rendezőként közreműködni. Láttam már korábban Bóbitás előadásokat, de ekkor dolgoztam először a társulat egyik tagjával, **Papp Melinda** bábszínész/igazgatóhelyettessel. Azt hiszem, jól ment a közös munka – ez volt az első lépés. Aztán **Sramó Gábor** és Melinda bizalmat szavaztak nekem, így rendezhetem most *A hollókirályt* .

- Mikor kaptad a felkérést, és mire vonatkozott?

- Valamivel több mint egy éve kezdtünk róla beszélni. A Bóbitában határozott koncepció, vízió alapján állítják össze a repertoárt – Sramó Gábor és Papp Melinda azt kérte tőlem, hogy sárkányölő hősös vagy átváltozásos mesékben gondolkodjam. Hozzám különösen közel áll ez utóbbi mesetípus, azon belül is az állatvőlegény és állatmenyasszony történetek. Ezek között kutakodtam.

- Hogyan találtál rá A *hollókirályra*? Miért erre a mesére esett a választásod?

- Nálam az első munkafázis, a keresgélés mindig nagyon hosszú ideig szokott tartani, azért, mert egészen addig nem tudom, hogy mit keresek, amíg meg nem találom. Most is így történt – amint olvasni kezdtem *A hollókirályt*, rögtön tudtam, hogy valami nagyon értékes dolgot találtam. A történet sok furcsasága beindította a fantáziámat, és egyfajta lelki azonosságot is találtam vele. Sok hasonlóság felfedezhető A hollókirály és a hasonló tematikájú magyar népmesék közt. Azonban már az elejétől tele vannak olyan motívumokkal, mint például az egyszemű ember vagy az éneklő, kék fű, amelyek új színt hoznak az állatvőlegény-mesék univerzumába.

- Te adaptáltad a szövegét és darab rendezője is vagy. Mi volt az elképzelésed, hogyan szeretnéd a történetet a színpadon látni?

- Próbáltam megfogalmazni az első érzéki benyomásaimat az anyaggal kapcsolatban először egyedül, majd a munkatársaim segítségével. Az eredeti írás egyszerre epikus, lírai és drámai – azt kerestük, hogyan lehet ezt a három műnemet a színpadon is együtt, egyszerre használni.

- Mesélnél a darab vizualitásáról és zeneiségéről?

- Ez nem egy hagyományos bábelőadás – itt talán a szokásosnál jobban dominál az élőszereplős és a fizikai színház, ami remélhetőleg szerves egységet képez a bábszínházi elemekkel is. Bízom a fiatal nézők fantáziájában, képzeletében, és végig arra törekedtünk, hogy teret hagyjunk a gyerekek belső képalkotó képességének. Ezért semmit sem akartunk egy az egyben illusztrálni. A színpadon látható díszlet váratlan átalakulásai, egy-egy táncmozdulat vagy hang is beindíthatja egy ilyen belső kép születését. Többek közt ebben tud a színház több lenni, mint a film. Bízom benne, hogy egy összművészeti, egységes előadás születik. **Dobri Dániel**

zeneszerző – Wagner operáihoz hasonlatosan – motívumrendszerben gondolkodott, vagyis az egyes szereplők különböző zenei motívumokat kapnak, amik különböző változatokban újra és újra visszatérnek a darab során.

- Kikkel alkottad meg közösen *A hollókirály*-t? Állandó munkatársakról van szó?

- Legalábbis mindegyikükkel dolgoztam már. Először a mese volt meg, ahhoz kerestem olyan munkatársakat, akikről reméltem, hogy sajátjuknak érzik majd a történetet. A koreográfus **Widder Kristóf**
, az előadás dramaturgja
Hajós Zsuzsa
,
Jeli Sára Luca
pedig a látványtervező, aki a díszletet, a bábokat és a jelmezeket is tervezte.

- Milyen a próbafolyamat, mit kapsz a Bóbitás színészektől?

- Nem akarom elkiabálni, de úgy érzem, hogy nagyon szerencsés csillagzat alatt születik ez az előadás. Ritkán fordul elő, hogy ennyire jókor történik meg egy találkozás, és úgy érzem, hogy a színészek is szeretik az anyagot és jól dolgoznak. De nem csak rendezőként, íróként is folyamatosan kapok tőlük – csodálatos érzés, amikor a szöveg a színészek kezében önálló életre kel. Ez az egész munka nagy öröm számomra, innentől már csak én ronthatom el.

- Hogyan ajánlanád *A hollókirályt* a nézőknek? Milyen korosztálynak szánjátok az előadást?

- Bár a mesében látszólag sok felnőtt téma, motívum van, hiszen – hasonlóan a többi állatvőlegény-állatmenyasszony meséhez - egy párkapcsolati történetként is működik, de azt látom, hogy a gyerekeket ezek a dolgok nagyon izgatják, nem véletlenül játszanak papás-mamást és készülnek már óvodás korukban vagy még előbb az esküvőjükre. Bízom a bölcsességükben, hogy a maguk szintjén pontosan érteni fogják, hogy a vőlegény miért változott át és hogyan lehet megmenteni. Óvodás kortól várjuk a nézőket, de hiszem, hogy ha jól végezzük a dolgunkat, akkor egy gyerekelőadás is minden korosztály számára ad valamit.

- Mi a darab felütése, mik a legfontosabb kérdései?

- Él egy egyszemű ember, aki burokban neveli három leányát. Egy este bekopogtat hozzájuk a Hollókirály, és feleségül veszi, majd elviszi magával a legkisebb lányt. A lánynak hét évet ki kell bírnia anélkül, hogy meglesse az éjszakánként emberi alakját újra felöltő férjét… Bár a darab címe *A hollókirály*, az igazi főszereplőnk a fiatal lány, Gerda, akinek nagy belső és fizikai utat kell bejárnia ahhoz, hogy megmentse férjét és főként, hogy magát megismerje.

- Pár éve végeztél az SZFE-n. Hogyan látod, milyen lehetőségei vannak ma egy fiatal rendezőnek? Mennyire kaptok felkéréseket?

- A diploma megszerzése előtti munkák, felkérések nem az én érdemeim, azok még a képzésünk részét képezték. Az utolsó két évben a vizsgarendezéseink nagy része is már külső helyszíneken történt: többek közt operaházban vagy független színházi kereteken belül. Öten végeztünk az osztályban, és azóta is mindannyiunknak bőven van munkája. Azt érzem, hogy kíváncsiak ránk, és ha valaki akar dolgozni, akkor szerintem talál is lehetőséget.

- Milyen munkáid vannak jelenleg ezen a Bóbitás darabon kívül?

- Ez az évad a vidéki bábszínházakról szól. Az egri Harlekinben rendeztem egy tantermi előadást *#aranyvirágcserép* címen, E. T. A. Hoffmann műve alapján, *A hollókirály* után pedig a veszprémi Kabóca Bábszínházban fogok egy feketeszínházi bábelőadást készíteni. Egy fiatal orosz animációs rendezőnő, Dina Velikovskaya rövidfilmje alapján készül, a címe *Mama*. Egy anyáról és három fiáról szól, akik a szélrózsa három irányába elvándorolnak, ám az anyjuk végeláthatatlanul hosszú haja még távollétükben is óvja őket és vigyáz rájuk. Felnőtté válásról, szerencsét próbálásról, és az önfeláldozó anyai szeretetről mesél majd.

{jcomments off}